

lahko v Ljubljani! In, kaj jaz nisem v Ljubljani? Kaj pa veš o meni?"

Špela ni mogla Lojzi na konec, Toni se je pa kar skoro na jok napravljalo. Seveda — še mož trdnega prepričanja bi bil jel omahovati, kaj naj stori: kaj pa šele omahljivo, slabotno dekle! „Naj bo Košček, kjer hoče, kar v Ljubljani bom ostala“, dejala je nazadnje.

„Tako je prav“, pohvalila jo je Lojza.

„Nekoliko bo treba še premisliti“, rekla je Špela, ki je bila tudi že bolj na Lojzini strani. „Toda Košček naju gotovo že čaka, predolgo sva se zamudili. Tona, pojdiva!“

„Mojih besedij nikar ne pozabita! Štirinajst dnij bom hranila stanovanje za Tono; če pride, prav, če ne, tudi; samo da bo srečna v zakonu, tega ne morem zagotoviti. Meni nekaj pravi, da ne.“ To je bilo poslednje Lojzino naročilo.

Pred frančiškanskim mostom sta pa Tona in Špela Koščka še dobro dolgo čakali; seveda v škofiji imajo tudi druge opravke, niso namreč praznih rok stali in gledali, kdaj kdo pride, zato se je Košček pač precěj pomudil, pa zato tudi — kakor je mislil — dobro opravil.

Že od daleč je spoznal svoji rojakinji, ki sta sloneli na ograji frančiškanskega mosta, in pospešil je korake, da bi jima naznanil veselo novico, da so sedaj vse zapreke odstranjene. Ná, namestu veselja, je pa našel kujanje!

„Zlomkove ženske, nikoli jim ni prav!“ hudoval se je na tihem, glasno pa gladil, kolikor je mogel. Pa nič in nič. Obleke nista hoteli iti kupovat, prstana tudi ne, jesti nista hoteli, piti nič, samo Lojzino modrost sta prodajali. Skoro sprti so se vrnili v Ročidovje.

(Dalje.)

Poslanec.

Oblaček, nad mano rudeč
od zarje večerne goriš,
pod nebom veslaš mi bežeč,
čez goro visoko hitiš.

Za goro boš hišo zazrl
pobeljeno sredi poljá:
Tam meni se svet je odprl,
v tej hišici jaz sem domá.

Potem skozi okno poglej
in tiho ozri se za peč
in mamici veli povej,
da tisoče voščim ji sreč.

In reci ji potlej še to:
„Kot v meni se solnce žarí,
v ljubezni otroku tako
za mamico srce gorí.“

F. S. Finžgar.

Ob mamici.

Utrujen od borb in bridkosti
pri tebi iskal sem hladila.
Z besedo jedino si dala ga dosti:
„Ti bori se, jaz bom molila!“

F. S. Finžgar.